

úmyslech, pokud se týkají její osoby. Dá manželovi možnost, aby vskrytu vyslechl její „milostný“ rozhovor s Tartuffem, při němž Tartuffovi naznačí, že opětuje jeho city, a Tartuffe zcela obchodně žádá důkazy. V okamžiku, kdy Elmíra předstírá, že se mu chce vzdát, říká:

Sans doute il est fâcheux d'en venir jusque-là,
 Et c'est bien malgré moi que je franchis cela;
 Mais puisque l'on s'obstine à m'y vouloir réduire,
 Puisqu'on ne veut point croire à tout ce qu'on peut dire,
 Et qu'on veut des témoins qui soient plus convainçants,
 Il faut bien s'y résoudre, et contenter les gens.
 Si ce consentement porte en soi quelque offense,
 Tant pis pour qui me force à cette insolence;
 La faute assurément n'en doit pas être à moi.

Tartuffe pochopitelně vztahuje výtku, že mužova nedůvěřivost dožene Elmíru až k hříchu, na sebe. Divák ví, že ji Elmíra adresuje skrytému manželovi:

Je trapné nadmíru, že zacházím až tam.
 Nu, je to přes mou moc, jak račte vědět sám.
 (*Dvojsmyslnou řečí se vlastně obracejíc k Orgonovi*)
 Když muž si nedá říci' a má nás k tomu všemu,
 když nechce věřit v nic, co smutny říkáme mu,
 a žádá svědectví, jimž by moh' uvěřit,
 je třeba dát mu je pro jeho vnitřní klid.

A jestli zakládá ten souhlas jistou vinu,
 tím hůř jen pro toho, kdo má mě k tomu činu.
 Hřích tady nemůže být, myslím, hříchem mým.
 (*Sv. Kadlec*)